

Sygn. akt II K 115/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2018 roku

Sąd Okręgowy w Olsztynie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSO Krystyna Szczechowicz

Protokolant st. sekr. sąd. Joanna Kulesza

w obecności Prokuratora Prokuratury rejonowej Andrzeja Wilgi

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2018 roku

sprawy:

1. **S. J.**

syna M. i K. z domu K.

urodzonego w dniu (...) w O.

I. oskarżonego o to, że:

w okresie od dnia 7 marca do dnia 10 marca 2017 roku w O. działając w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami przyjął a następnie posiadał środki płatnicze w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 40.000 EUR (166 252,00 złotych) przekazane z rachunku (...) na rachunek o numerze (...) otwartym dla firmy (...) Sp. z o. o. której był prezesem pochodzące z korzyści związanej z popełnienia czynu zabronionego na terenie Republiki Federalnej Niemiec, które to środki w części w kwocie 99.000,00 złotych przekazał na rachunek o numerze (...) gdzie jako odbiorcę wskazano B. K. oraz w kwocie 66.975,75 złotych przekazał na rachunek (...) gdzie jako odbiorcę wskazano KANTOR (...), a następnie po dokonaniu ich wypłaty dokonał przesłania kwoty 66.500,00 złotych do Zjednoczonych Emiratów Arabskich wskazując jako odbiorcę B. B. oraz kwot 20.000,00 złotych, 23.967,00 złotych oraz 19.580,00 złotych do Stanów Zjednoczonych Ameryki wskazując jako odbiorcę R. G. w celu udaremnienia lub znacznego utrudnienia stwierdzenia ich przestępnego pochodzenia,

to jest o popełnienia przestępstwa określonego w art. 299 § 5 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego S. J. uznaje za winnego tego, że w okresie od dnia 7 marca do dnia 14 marca 2017 roku w O. i W. działając w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przyjął, a następnie posiadał środki płatnicze w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 40.000 EUR (166 252,00 złotych) przekazane z rachunku (...) na rachunek o numerze (...) otwarty dla firmy (...) Sp. z o. o. której był prezesem, pochodzące z korzyści związanej z popełnienia czynu zabronionego – oszustwa na terenie Republiki Federalnej Niemiec, które to środki w części w kwocie 99.000,00 złotych przekazał na rachunek o numerze (...) należący do KANTOR (...) oraz w kwocie 66.975,75 złotych przekazał na rachunek (...) należący do KANTOR (...), dokonując zakupu euro, a następnie dokonał przekazania za granicę równowartości kwoty 66.500,00 złotych do Zjednoczonych Emiratów Arabskich wskazując jako odbiorcę B. B. oraz kwot: 20.000,00 złotych, 23.967,00 złotych oraz 19.580,00 złotych do Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej wskazując jako odbiorcę R. G., a nadto kwoty 20.000,00 złotych do Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej wskazując jako odbiorcę O. A. w celu udaremnienia lub znacznego utrudnienia stwierdzenia ich przestępnego pochodzenia, czym wyczerpał dyspozycje przestępstwa z art. 299 § 5 k.k. i za to skazuje

go na podstawie art. 299 § 5 k.k. i 33 § 1, 2 i 3 k.k. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i 160 (sto sześćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, przyjmując, iż jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 80 (osiemdziesięciu) złotych,

II. na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec S. J. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza tytułem próby na okres lat 3 (trzech),

III. na podstawie art. 44 § 1 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci pieniędzy w kwocie 196,25 zł (pkt 1 wykazu z a/o k. 973);

IV. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. nakazuje zwrócić oskarżonemu dowody rzeczowe w postaci: laptopa H. bez baterii i ładowarki (pkt 14 wykazu z a/o k. 973), telefonu komórkowego m-ki S. (...) z dwiema kartami SIM (pkt 15 wykazu z a/o k. 973), telefonu komórkowego m-ki S. (...) bez karty SIM (pkt 16 wykazu z a/o k. 973), pendrive z zawieszka koloru srebrnego (pkt 17 wykazu z a/o k. 973), pieczęci z danymi firmy (...) Sp. z o.o. (pkt 19 wykazu z a/o k. 973), pieniądze w banknotach 50 euro w ilości 78 sztuk (pkt 2 a) wykazu z a/o k. 973);

V. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. nakazuje zwrócić M. G. dowody rzeczowe w postaci pieniędzy w walucie polskiej w banknotach: 200 zł – 1 sztuka, 100 zł -74 sztuki, 50 zł -5 sztuk i 20 zł -6 sztuk (pkt 2 od b) do e) wykazu z a/o k. 973);

VI. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r., nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w tym opłatę w wysokości 2560 (dwa tysiące pięćset sześćdziesiąt) złotych.

Sygn. akt II K 115/18

UZASADNIENIE

Oskarżony S. J. urodz. (...) w O., ma wykształcenie wyższe, z wykształcenia jest inż. budownictwa. Jest kawalerem, nie posiada dzieci, pozostaje w nieformalnym związku z M. G., z którą wspólnie zamieszkuje w O.. S. J. prowadzi działalność gospodarczą oraz jest Prezesem Zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Obecnie osiąga dochód w wysokości 2000 zł miesięcznie.

(dowód: dane personalne oskarżonego k. 372, 1007, wydruk z bazy danych KRS k. 17-19, 184-192, informacje z Urzędu Skarbowego k. 110-115, 368, 499- 662)

W dniu 24 stycznia 2017 roku w (...) Bank (...) S.A. w O., przy ul. (...) oskarżony jako Prezes Zarządu otworzył dla (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. ul. (...) rachunek bieżący o nr (...). Jediną osobą uprawnioną do wydawania poleceń w zakresie dokonywania transakcji na tym rachunku był oskarżony S. J.. Do dnia 7 marca 2017 roku żadne operacje na wskazanym rachunku nie były dokonywane. W dniu 7 marca 2017 roku na rachunek o nr (...) wpłynęła kwota 40 000 euro, stanowiąca równowartość wówczas 166 252 zł. Kwota ta została przelana z rachunku o nr (...) należącego do firmy (...).

S. J. tego samego dnia tj. 7 marca 2017 roku przelał kwotę 99 000 zł w celu dokonania zakupu euro na rachunek prowadzony przez (...) Bank (...) S.A. o nr (...), wskazując jako odbiorcę B. Kantor (...), ul. (...), W., a jako tytuł – „zakup waluty”. Rachunek ten prowadzony jest dla podmiotu gospodarczego M. K. (...), do którego należy kantor wymiany walut przy ul. (...) w W.. Przelew na konto kantoru wymiany walut jest wymagany gdy suma transakcji przekracza 1500 euro. W dniu 7 marca 2017 roku oskarżony osobiście zgłosił się do kantoru i odebrał do rąk własnych z kasy kantoru 22 917 euro. Musiał uprzednio okazać dowód osobisty, którego sporządzono kserokopię. Pracownicy kantoru sprawdzają czy jest to dokładnie ta sama osoba, która dokonała przelewu, czy odpowiada tej z dowodu osobistego.

S. J. w dniu 7 marca 2017 roku dokonał przekazania za pośrednictwem W. U. do Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej kwoty 23 967 zł, stanowiącej równowartość 5 718,69 dolarów USA, wskazując jako odbiorcę R. G.. Za transakcje pobrana została opłata w wysokości 993 zł (co z sumą przekazu stanowiło łącznie 24960 zł). W dniu 8 marca 2017 roku oskarżony w O. tym razem za pośrednictwem M. przekazał do Stanów Zjednoczonych Ameryki

Północnej kwotę 19 580 zł stanowiącą równowartość 4701,66 dolarów USA, wskazując jako odbiorcę ponownie R. G.. Za transakcje pobrana została opłata w wysokości 820 zł (co z sumą przekazu stanowiło łącznie 20 400 zł). Na rzecz R. G. oskarżony dokonał jeszcze 14 marca 2017 r. za pośrednictwem M. przekazania do Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej kwoty 20 000 zł stanowiącej równowartość 4832,19 dolarów USA. Za transakcje pobrana została opłata w wysokości 820 zł (co z sumą przekazu stanowiło łącznie 20 820 zł).

W dniu 10 marca 2017 roku oskarżony przelał w celu dokonania zakupu euro z rachunku o nr (...) kwotę 66.975,75 zł na rachunek (...) prowadzony przez Bank (...) Oddział w O., a należący do KANTOR (...) L. O.. Na rachunku bieżącym o nr (...) należącym do (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. ul. (...) pozostało wówczas 196,25 zł. W dniu 10 marca 2017 roku oskarżony osobiście zgłosił się do kantoru "(...)" w O. przy ul. (...) i odebrał do rąk własnych z kasy kantoru 15 450 euro. Musiał uprzednio okazać dowód osobisty, którego sporządzono kserokopię. Pracownica kantoru (...) sprawdziła czy jest to dokładnie ta sama osoba, która dokonała przelewu, czy odpowiada tej z dowodu osobistego.

S. J. w dniu 10 marca 2017 r. dokonał przekazania za granicę równowartości kwoty 66.500,00 złotych do Zjednoczonych Emiratów Arabskich wskazując jako odbiorcę B. B..

W dniu 14 marca 2017 roku oskarżony w O. za pośrednictwem M. przekazał do Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej kwotę 20 000 zł stanowiącą równowartość 4823,19 dolarów USA, wskazując jako odbiorcę O. A.. Za transakcje pobrana została opłata w wysokości 820 zł (co z sumą przekazu stanowiło łącznie 20 820 zł)

(**dowód:** informacja z (...) Bank (...) S.A. k. 331, historia operacji na rachunku k. 3-4, 10-11, 332-333, zeznania świadków: M. K. k. 380, W. S. k. 1010v., A. W. k. 390, L. O. k. 387, kopia dowodu kupna – sprzedaży waluty i dowodu osobistego k. 382, k. 1005, potwierdzenie dokonania przelewu k. 382, 1006, kopia aktu notarialnego k. 384, informacje z (...) (...) wraz z płytą CD-R k. 174-176, informacje z Banku (...) wraz z płytą CD-R k. 169- 171, dowody rzeczowe z k. 30 w postaci: potwierdzenia złożenia dyspozycji (...) z dnia 07.03.2017 r., potwierdzenia nadania przelewów M., potwierdzenie zakupu euro w (...) L. O., dowód zakupu euro w Kantorze (...), potwierdzenie z W. U., wydruk paszportu na dane R. G., dowody wydania dyspozycji z Banku (...)/O. z dnia 8 marca 2017 r. i 13 marca 2017 r.; protokół przeszukania k. 26-29)

W dniu 23 marca 2017 roku (...) Bank (...) S.A. złożył zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa.

Jak ustalono w ramach pomocy prawnej z organami ścigania Niemiec firma (...) ((...), zakładowa spółka kom.) jest obsługiwana w zakresie spraw handlowych przez firmę córkę (...). W dniu 6 marca 2017 roku pracownica tejże firmy (...) otrzymała e-mail z adresu poczty mailowej Prezesa W. A. (...) B. K. - N. B. mieszkającego w Danii by dokonała przelewu z konta W. A. (...) B. K. kwoty 40 000 euro na ich polskie konto w D. Bank (...) o nr (...) na rzecz firmy (...) Sp. z o.o. Jak podano w mailu miała to być zapłata dla dostawców firmy w Polsce. Po pewnym czasie wpłynął kolejny e-mail z zapytaniem czy doszła poprzednia wiadomość. E. F. wykonała wówczas przelew. W dniu 13 marca 2017 roku E. F. otrzymała e-mail z adresu poczty mailowej Prezesa W. A. (...) B. K. - N. B. by dokonała przelewu z konta W. A. (...) B. K. kwoty 36 000 euro tym razem na konto węgierskie, co miało także stanowić zapłatę dla dostawców.

Powyższe zaniepokoiło E. F. i skontaktowała się z biurem podatkowym celem weryfikacji należności. Biuro podatkowe dodatkowo skontaktowało się z prezesem firmy (...). Jak się okazało wymieniony nie mógł wejść na swoje konto e-mail albowiem ktoś przełamał zabezpieczenia i przejął je, po czym wykorzystał je do dokonania oszustwa. Niezwłocznie powiadomiono o powyższym policję niemiecką, która wszczęła postępowanie w tej sprawie. N. B. nadto o włamaniu się na jego pocztę mailową i przejęciu jej zawiadomił organy ścigania Danii.

(**dowód:** dokumentacja uzyskana w ramach pomocy prawnej z Niemiec k. 1712-840)

W dniu 6 kwietnia 2017 roku dokonano przeszukania mieszkania zajmowanego przez S. J. i jego partnerkę życiową M. G.. Podczas przeszukania zabezpieczono i zatrzymano dokumenty związane z przeprowadzonymi transakcjami w postaci: potwierdzenia złożenia dyspozycji (...) z dnia 07.03.2017 r., potwierdzenia nadania przelewów M., potwierdzenie zakupu euro w (...) L. O., dowód zakupu euro w Kantorze (...), potwierdzenie z W. U., dowody wydania

dyspozycji z Banku (...)/O. z dnia 8 marca 2017 r. i 13 marca 2017 r. Nadto zabezpieczono i zatrzymano: laptop H. bez baterii i ładowarki, telefonu komórkowego m-ki S. (...) z dwiema kartami SIM, telefonu komórkowego m-ki S. (...) bez karty SIM, pendrive z zawieszka koloru srebrnego, telefonu m-ki N. (...), telefonu m-ki N. (...) z baterią, ładowarką i kartą SIM, dysku przenośnego (...), pieczęci z danymi firmy (...), z o.o, pieczęć z danymi spółki z o.o (...). Zabezpieczono także pieniądze w banknotach 50 euro w ilości 78 sztuk – łącznie 3900 euro oraz pieniądze w walucie polskiej w banknotach: 200 zł – 1 sztuka, 100 zł -74 sztuki, 50 zł -5 sztuk i 20 zł -6 sztuk (łącznie 7970 zł).

Oskarżony S. J. do protokołu przeszukania złożył oświadczenie, iż pieniądze w walucie euro stanowią jego własność zaś w złotych polskich babci jego dziewczyny.

W toku postępowania zwrócono za pokwitowaniem oskarżonemu telefon m-ki N. (...), telefon m-ki N. (...) z baterią, ładowarką, karta SIM, dysk przenośny (...)

(dowód: protokół przeszukania wraz ze spisem rzeczy k. 26-29, pokwitowanie k. 848)

Oskarżony S. J. formalnie nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że założył konto w D. Bank, aby podpisać umowę z firmą pośredniczącą w operacjach finansowych. Spodziewał się przelewu o wielokrotnie niższej wartości. Miał otrzymywać prowizję od pośrednictwa finansowego. Miało ono polegać na tym, że on miał nadzorować przepływ pieniędzy z jednej firmy zagranicznej na drugą. Miał podpisywać stosowne dokumenty. Dla niego przepływ pieniędzy z jednej firmy do drugiej za pośrednictwem polskiego systemu bankowego, pod jego nadzorem miał taki sens, że miał on otrzymać za to prowizję. Prowizję daje się za wykonanie usługi, w tym przypadku za przekaz pieniędzy przez pośredników. Miał dopiero dostać umowę do podpisu, ale jej nie dostał. Były tylko pierwotne ustalenia. Odmówił odpowiedzi na pytanie kto z nim nawiązał kontakt gdyż boi się o życie swoich bliskich. Otrzymał przelew, zobaczył jaka to kwota i poprosił o dokumenty do tego przelewu, których nie otrzymał. Poinformował, że zwraca te środki, ale zagrożono mu, że jeżeli je zwróci to on lub jego najbliżsi doznają uszczerbku na zdrowiu. Polecenie komu i jak ma przelać dalej te środki otrzymał od innych osób. Wszystkie te czynności, które potem wykonał były według otrzymanych instrukcji. Kwotę, którą miał pierwotnie otrzymać to 4000 euro, a nie 40 000 euro. Nie otrzymał z tego tytułu prowizji. Wskazał, że w akcie oskarżenia brakuje jednego przelewu dla A.. Jeden przelew dla pana O. był 14 marca 2017 r. i dla R. G. również. W akcie oskarżenia nie zostały uwzględnione wysokie prowizje. Chodzi o to, że w akcie oskarżenia są tylko kwoty przesłane, nie ma kwot prowizji. Nic mu z tych pieniędzy nie zostało. Nie chciał zawiadomić policji gdyż bał się o życie swoje oraz bliskich. Wpłacał pieniądze w walucie obcej. Skoro mu grożono nie chciał prowizji, bo bał się o życie swoje i bliskich. Nie doszło do zawarcia pisemnej umowy. Odmówił odpowiedzi na pytanie czy osoby, z którymi miał zawierać umowę były narodowości polskiej, bo boi się o życie swoje i bliskich. W momencie, kiedy otrzymał 40 000 euro i miał je wypłacić zrozumiał, że uczestniczy w przestępczym procederze. Wszystkie pieniądze przekazał. Grożono mu, że połamią mu ręce, nogi i powybijają zęby.

Wiedział o pożyczce babci, którą ta przekazała jego dziewczynie M. i zaznaczał to podczas przeszukania do protokołu. Całość złotych była jej. Jeżeli chodzi o zabezpieczone euro, to były to jego pieniądze, pochodziły ze sprzedaży samochodów z Niemiec którą się zajmuje.

/k. 1007-1008, k. 1010/

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę przesłuchanym w sprawie świadkom, jako że ich zeznania korespondowały ze sobą, a także z dowodami rzeczowymi i dowodami z dokumentów tworząc logiczną całość. W ocenie sądu nie budzi wątpliwości również rzetelność dowodów z dokumentów.

Sąd podzielił także wnioski prezentowane w opinii biegłego z zakresu informatyki jako pełnej i nie zawierającej wewnętrznych sprzeczności i z tego względu zasługującej w całej rozciągłości na podzielenie.

Wyjaśnieniom oskarżonego S. J. Sąd dał wiarę w zakresie, w jakim wymieniony opisał motyw i cel założenia rachunku bankowego w (...) Bank (...) S.A., fakt dokonania przekazania pieniędzy za granicę, okoliczności i czynności z tym związane. Oskarżony aczkolwiek formalnie nie przyznał się do winy jednakże ze złożonych przez niego wyjaśnień jednoznacznie wynika, że dopuścił się przypisanego mu czynu. Sam przyznał, że nie miało sensu przelewanie pieniędzy przez firmę zagraniczną do drugiej firmy za pośrednictwem polskiego systemu bankowego pod jego nadzorem i wynagradzanie go za to. Nawet zasady logicznego myślenia i doświadczenie życiowe wskazują, że chodzi o tzw. pranie brudnych pieniędzy. S. J. w ocenie sądu miał tego świadomość, jest przedsiębiorcą uczestniczącym w obrocie gospodarczym, osobą wykształconą. Jak sam wyjaśnił po otrzymaniu przelewu na rachunek w wysokości 40 000 euro, wiedział już z całą pewnością, że jest to przestępczy proceder. Pomimo to podjął się dalszych czynności wykonawczych – dokonał wymiany pieniędzy w kantorach, po czym przekazał je za granicę (za pośrednictwem M. i W. U. do Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej oraz do Zjednoczonych Emiratów Arabskich).

Sprawca przestępstwa prania pieniędzy penalizowanego w art. 299 § 1 i w typie kwalifikowanym tego przestępstwa określonym w § 5 art. 299 k.k. może być każdy (przestępstwo powszechne). Osoba ta może występować także w imieniu osoby prawnej lub innego podmiotu, działając jako pełnomocnik lub reprezentant. Przestępstwo może być popełnione tylko umyślnie, w obydwu postaciach zamiaru.

Czynności sprawcze przestępstwa prania pieniędzy określone są wieloodmianowo. Przestępstwo z art. 299 § 1 może zostać zrealizowane przez: przyjmowanie; posiadanie; używanie; przekazywanie za granicę; wywożenie za granicę; ukrywanie; dokonywanie ich transferu lub konwersji; pomaganie do przenoszenia własności lub posiadania; podejmowanie innych czynności mogących udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia, wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przepadku wartości majątkowych, o których mowa w tym przepisie.

Przyjęciem jest zarówno objęcie w fizyczne posiadanie, jak i przejęcie kluczyka do skrytki bankowej, w której złożone są papiery wartościowe, zaksięgowanie określonej kwoty czy sporządzenie innego dokumentu finansowego potwierdzającego przelew przy rozliczeniach międzybankowych (W. Wróbel, Komentarz do art. 299 Kodeksu Karnego, Lex-el). Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 22 kwietnia 2016 roku, II AKA 492/15 (KZS 2016, nr 7-8, poz. 101) już samo przyjęcie na rachunek bankowy środków finansowych pochodzących z przestępstwa wyczerpuje znamiona art. 299 § 1 k.k. Posiadaniem jest objęcie we władztwo faktyczne, zaś przekazanie za granicę obejmuje wszystkie te czynności, w wyniku których określone składniki majątkowe znajdują się poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej. Przekazanie może nastąpić za pomocą sporządzenia określonego dokumentu finansowego i zaksięgowania, np. za pomocą przelewu.

Bezspornie S. J. przyjął na rachunek bankowy założony w dniu 24 stycznia 2017 roku w (...) Bank (...) S.A. w O., przy ul. (...) przez siebie jako Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. ul. (...), pieniądze pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego na terytorium Niemiec. Następnie posiadał je przejmując nad nimi władztwo polecając dokonanie ich przelewu na rachunki kantorów celem zakupu euro, po czym osobiście odebrał zakupione euro. Następnie dokonał przekazania przedmiotowych środków pieniężnych przekazując je poza granicę polski. Działał przy tym wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, która miała stanowić prowiźja za dokonanie tych czynności. Działał przy tym w O. i W..

Należy dodatkowo wskazać, że akt oskarżenia nie obejmował dokonanego przez oskarżonego w dniu 14 marca 2017 roku w O. przekazania za pośrednictwem M. do Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej kwoty 20 000 zł stanowiącej równowartość 4823,19 dolarów USA, gdzie jako odbiorcę wskazał O. A.. Za transakcję pobrana została opłata w wysokości 820 zł (co z sumą przekazu stanowiło łącznie 20 820 zł).

Oskarżony wyraził zgodę by to zachowanie objąć niniejszym postępowaniem i sąd wydał na podstawie art. 398 § 1 k.p.k. postanowienie o rozszerzeniu postępowania o dokonanie przez oskarżonego przekazania pieniędzy w dniu 14.03.2017 r. do USA na rzecz A. O..

Reasumując sąd uznał oskarżonego S. J. za winnego tego, że w okresie od dnia 7 marca do dnia 14 marca 2017 roku w O. i W. działając w porozumieniu innymi nieustalonymi osobami oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przyjął, a następnie posiadał środki płatnicze w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 40.000 EUR (166 252,00 złotych) przekazane z rachunku (...) na rachunek o numerze (...) otwarty dla firmy (...) Sp. z o. o. której był prezesem, pochodzące z korzyści związanej z popełnienia czynu zabronionego – oszustwa na terenie Republiki Federalnej Niemiec, które to środki w części w kwocie 99.000,00 złotych przekazał na rachunek o numerze (...) należący do KANTOR (...) oraz w kwocie 66.975,75 złotych przekazał na rachunek (...) należący do KANTOR (...), dokonując zakupu euro, a następnie dokonał przekazania za granicę równowartości kwoty 66.500,00 złotych do Zjednoczonych Emiratów Arabskich wskazując jako odbiorcę B. B. oraz kwot: 20.000,00 złotych, 23.967,00 złotych oraz 19.580,00 złotych do Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej wskazując jako odbiorcę R. G., a nadto kwoty 20.000,00 złotych do Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej wskazując jako odbiorcę O. A. w celu udaremnienia lub znacznego utrudnienia stwierdzenia ich przestępnego pochodzenia, czym wyczerpał dyspozycje przestępstwa z art. 299 § 5 k.k.

Przy wymiarze kary sąd uwzględnił na korzyść oskarżonego wyrażoną skruchę oraz jego dotychczasową niekaralność.

Wymierzona oskarżonemu kara 1 roku pozbawienia wolności jest w ocenie sądu współmierna do rozmiaru jego zawinienia oraz do stopnia społecznej szkodliwości czynu i będzie odczuwalna jako sprawiedliwa. Wpłyne także wychowawczo na oskarżonego w ten sposób, że w przyszłości powstrzyma się on od tego typu zachowań, uzmysławiając mu ich nieopłacalność. Spełni także swe cele zarówno wychowawcze, jak i zapobiegawcze, oraz właściwie oddziaływać będzie na świadomość prawną społeczeństwa. W ocenie Sądu Okręgowego biorąc pod uwagę właściwości i warunki osobiste oskarżonego, w szczególności jego dotychczasową niekaralność, fakt prowadzenia ustabilizowanego życia należało skorzystać wobec niego z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, uznając, że stosunkowo długi okres próby będzie wystarczający dla zapobieżenia powrotowi oskarżonego do przestępstwa. Wymierzając karę grzywny sąd miał nadto na uwadze w myśl kryteriów określonych w art. 33 § 3 k.k. jego warunki osobiste, sytuację majątkową i możliwości zarobkowe.

Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. sąd nakazał zwrócić M. G. dowody rzeczowe w postaci pieniędzy w walucie polskiej w banknotach: 200 zł – 1 sztuka, 100 zł -74 sztuki, 50 zł -5 sztuk i 20 zł -6 sztuk (pkt 2 od b) do e) wykazu z a/o k. 973), zaś oskarżonemu pieniądze w banknotach 50 euro w ilości 78 sztuk (pkt 2 a) wykazu z a/o k. 973), uznając, że są one już zbędne dla postępowania. Nie uwzględnił tym samym wniosku oskarżyciela publicznego o orzeczenie ich przepadku.

Na wstępie zauważyć należy za Sądem Najwyższym, że „orzeczenie przepadku pieniędzy w oparciu o przepis art. 44 § 1 k.k. możliwe jest tylko wówczas, gdy zachowują one cechę oznaczenia co do tożsamości, co w praktyce będzie miało miejsce w razie ich zabezpieczenia po ujęciu sprawy na gorącym uczynku popełnienia przestępstwa lub bezpośrednio potem” (wyrok z dnia 17 kwietnia 2018 r., VKK 435/17, Legalis nr 1773099). Oczywistym jest, że to nie wyklucza orzeczenia przepadku w oparciu o normę ogólną wyrażoną w przepisie art. 44 § 4 k.k.

Rzecz jednak w tym, że w ocenie sądu brak jest jakiegokolwiek dowodów świadczących, że doszło do włączenia pieniędzy do majątku oskarżonego lub też ich zużycia w inny sposób, co umożliwiłoby zastosowanie instytucji z art. 44 § 4 k.k.

Jak wynika z wyjaśnień oskarżonego pieniądze, które wpłynęły na konto spółki (...) przekazał poza granicę, a to co zostało oddał osobom, które zleciły mu te czynności gdyż doszło do nieporozumień pomiędzy nimi a nim. Gdy zorientował się o jaką kwotę chodzi nie chciał brać udział dalej w tym procederze ale wówczas grożono mu. Wskazał, że zabezpieczone podczas przeszukania mieszkania pieniądze w złotych polskich stanowiły własność jego partnerki życiowej M. G. i zostały jej przekazane przez jej babcię. Fakt ten oskarżony zgłosił już podczas przeszukania gdy pieniądze te zostały zabezpieczone (vide: k. 1010). Powyższe zostało ujęte w protokole przeszukania (vide: k. 27). Takie samo pochodzenie tychże środków pieniężnych oraz przyczyny ich przekazania podała w swoich zeznaniach przesłuchana w charakterze świadka M. G.. Wskazała ona, iż pochodziły one z kredytu, który zaciągnęła jej babcia M. W. (1). Dostała te pieniądze od babci, gdyż w maju 2017 r. została ogłoszona upadłość prowadzonej przez nią działalności gospodarczej. Pracowała wtedy na ¼ etatu i pieniądze te były przeznaczone na jej bieżące wydatki.

Bezpośrednio po zatrzymaniu środków pieniężnych wymieniona złożyła zażalenie (k. 63-64), dołączone zostało do tego przy tym oświadczenie M. W. (2) (k.88) i dokumentacja bankowa (k. 71-87).

Podobnie odnośnie zabezpieczonych pieniędzy w walucie euro S. J. podał już do protokołu przeszukania, że stanowią jego własność. Na okoliczność ich pochodzenia przedłożył dowód wpłaty z dnia 11.04.2017 r., 4200 euro za sprzedaż samochodu przez spółkę z o.o. (...) (k.105).

Wskazać należy, że kwota zabezpieczonych środków pieniężnych w żadnej mierze nie odpowiada tej, która mogła pozostać ze środków przelanych na rachunek o numerze (...) otwarty dla firmy (...) Sp. z o. o. Suma środków przekazanych przez oskarżonego za granicę wraz z uiszczonymi prowizjami (w tym na rachunku) i 196,25 zł pozostałymi na koncie wynosi 153 776, 25 zł. Różnica zatem kwoty, która wpłynęła na wskazane konto, a sumą środków przekazanych za granicę wraz z prowizjami wynosi 12 475,75 zł (166 252 – 153 776, 25). Natomiast już sama równowartość zabezpieczonych w mieszkaniu oskarżonego pieniędzy w euro wynosiła 16 887 zł, licząc po cenie zakupu euro jaką płacił wówczas sam oskarżony (4,33 zł). W złotych dodatkowo zabezpieczono 7 970 zł.

Podobnie na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. sąd nakazał zwrócić oskarżonemu dowody rzeczowe w postaci: laptopa H. bez baterii i ładowarki (pkt 14 wykazu z a/o k. 973), telefonu komórkowego m-ki S. (...) z dwiema kartami SIM (pkt 15 wykazu z a/o k. 973), telefonu komórkowego m-ki S. (...) bez karty SIM (pkt 16 wykazu z a/o k. 973), pendrive z zawieszka koloru srebrnego (pkt 17 wykazu z a/o k. 973), pieczęci z danymi firmy (...) Sp. z o.o. (pkt 19 wykazu z a/o k. 973), albowiem stały się one zbędne dla postępowania karnego, a brak było podstaw do orzeczenia ich przepadku w oparciu o art. 44 § 1 k.k.

W oparciu o art. 44 § 1 k.k. orzeczono zaś przepadek na rzecz Skarbu Państwa. rzeczowego w postaci pieniędzy w kwocie 196,25 zł (pkt 1 wykazu z a/o k. 973), jako pochodzących z przestępstwa.

O kosztach sądowych Sąd orzekł w oparciu o przepisy na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r., nr 49 poz. 223 ze zm.).